

STORIES OF CHANGE

My Story

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง **เรื่องราวของฉัน**

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง: ปูทางสู่วิธีการสร้างสรรค์ในการจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพย้ายถิ่นที่ไม่ปลอดภัย

ลิขสิทธิ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล 2014

ISBN 978-0-918261-50-2

ผู้เขียนและทีมสนับสนุน: Ian Pugh, แต่งจากเรื่องจริง

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของงานตีพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้ในบทวิจารณ์สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์

พัฒนา และตีพิมพ์โดยโครงการ Mekong Delta Regional Trafficking Strategy (MDRTS) และโครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (End Trafficking in Persons, ETIP) ในนามขององค์กรศุนนิมิตสากล

องค์กรศุนนิมิต เป็นองค์กรคริสเตียนที่มีพันธกิจหลักคือ การให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยอุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชนเพื่อจัดความยากไร้และความยุติธรรม โดยมีศรัทธาแบบคริสเตียนเป็นแรงขับเคลื่อน องค์กรศุนนิมิตอุทิศตนทำงานเพื่อผู้ด้อยโอกาสสูงสุดทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะนับถือศาสนา หรือมีเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศเช่นใดก็ตาม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานตีพิมพ์ชิ้นนี้หรืองานตีพิมพ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล หรือสำหรับฉบับสำเนาเพิ่มเติมของงานตีพิมพ์นี้ กรุณาติดต่อ wvi_publishing@wvi.org.

องค์กรศุนนิมิตยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับทราบการใช้งานใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับชิ้นงานนี้ในการฝึกอบรม วิจัย หรือออกแบบโครงการ รวมถึงการนำไปปฏิบัติใช้หรือพัฒนา โปรดทราบว่าเรื่องนี้มีไว้สำหรับเด็กอายุ 12 – 17 ปี และอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก

จัดการในนามของโครงการ MDRTS และ ETIP โดย John Whan Yoon และ Amy Collins, บรรณาธิการอาวุโส: Heather Elliot, บริหารการผลิต: Katie Klopman Fike. พิสูจน์อักษร: Melody Ip ออกแบบปกและรูปเล่มภายใน: Inis Communication. ภาพประกอบ: Natasha Bautista และ Rishi Mandhyan

ออกแบบและพิมพ์โดย Inis Communication – www.iniscommunication.com

องค์กรศุนนิมิตสากล

สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุนนิมิต ถนนประชาอุทิศ

แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>

แปลและจัดทำโดยมูลนิธิศุนนิมิตแห่งประเทศไทย

STORIES OF CHANGE

My Story

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง เรื่องราวของฉัน

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ฉันมีชื่อว่าใหม่ ฉันอาศัยอยู่ในประเทศเวียดนาม หาก
เป็นเมื่อหนึ่งปีที่แล้วฉันคงจะไม่มีวันเล่าเรื่องนี้ให้ใครได้
รับฟัง ตอนนั้นฉันรู้สึกอับอายและกังวลเกินไปว่าคนอื่น
จะคิดอย่างไร แต่ฉันไม่รู้สึกลักษณะนั้นอีกต่อไปแล้ว ณ
เวลานี้ ฉันอยากจะเล่าเรื่องราวของฉัน

หนึ่งในเหล่าภาพความทรงจำแรกที่ฉันจำได้คือ ภาพแม่ที่กำลังขอโทษฉัน ฉันไม่เคยเข้าใจว่าทำไมถึงไม่ใช่พ่อ แต่เป็นแม่ที่ขอโทษฉันเสียตลอดเวลา ทั้งที่พ่อคือคนที่จะกลับบ้านมาในสภาพโกรธเกรี้ยวมีนเมาและลงเอยทุบตีแม่อยู่เป็นประจำและทำให้แม่ของฉันบอบช้ำเกินกว่าที่จะออกจากบ้านไปทำงาน กลายมาเป็นสาเหตุที่แม่ขอโทษฉันเพราะท่านรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถหาเงินมาจ่ายค่าเล่าเรียนของฉันได้

A stylized illustration of a person wearing a green long-sleeved shirt, with their hands visible at the bottom left. To the right is a simple wooden table. The background is a solid light brown color.

รุ่งเช้าวันหนึ่ง หลังจากคำคืนมรสุมระหว่างพ่อกับแม่ พ่อของฉันทนอนหลับส่งเสียงกรนอยู่บนเก้าอี้ส่วนแม่ของฉันทกำลังพยายามลุกตัวขึ้นนั่งบนเตียงอย่างลำบากเหมือนเช่นเคย ตัวฉันทเห็นน้ำตาพร่างพรูจากดวงตาของแม่ที่มองฉันทอยู่ขณะเตรียมอาหารเช้า

“แม่ขอโทษนะใหม่ –“ แม่เอ๋ยปากจะพูด

แต่ฉันทหยุดท่านไว้ “ไม่ต้องค่ะแม่” ฉันทกระซิบเพื่อไม่ให้เสียงพูดไปปลุกพ่อ “ไม่มีเหตุผลที่แม่จะต้องขอโทษ หนูไม่อยากจะแม่รู้สึกผิดอีกแล้ว อย่ากังวลไปเลย ทุกอย่างจะต้องเป็นไปด้วยดี”

ตามความสัตย์แล้ว ฉันทไม่ค่อยแน่ใจเท่าไหร่นักว่าฉันทจะทำให้ทุกอย่างลงเอยด้วยดีได้อย่างไร แต่ฉันทรู้ว่าถ้าหากฉันทหาเงินได้อย่างน้อยมันจะเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี

ในวันเดียวกันนั้น ฉันไปพบเดียป เพื่อนของฉันที่
สนใจจะหาเงินเหมือนกัน เราปรึกษากันถึง
แนวทางจนได้วิธีหนึ่งมา ด้วยเงินที่มีอยู่เล็กน้อย
เราสองคนนำมันไปซื้อผลไม้จากชาวสวนและตั้ง
ซุ้มขายอยู่ใกล้ตลาดดองฮา ทุกครั้งที่รถประจำ
ทางจอด เราจะถือตะกร้าใส่ผลไม้ไปเร่ขายกับผู้
โดยสาร มันเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อยและต้อง
แข่งขันกับพ่อค้าแม่ค้าเจ้าอื่น ๆ พวกเราไม่ได้รับ
ค่าตอบแทนจากการขายมากเท่าไรนัก แต่พวก
เราก็ตัดสินใจที่จะพยายามต่อไป

เมื่อหลายวันผ่านไป พวกเราได้รู้จักและสนิทสนมกับเด็ก
ชายชาวจีนคนหนึ่งชื่อเจิน เขาเล่าให้พวกเราฟังถึงงาน
ในประเทศจีน เขายังหัวเราะกับจำนวนเงินที่พวกเราหา
ได้จากการขายผลไม้และบอกกับพวกเราว่าเขาหาได้
มากกว่าเพียงไหนถ้าเขาทำงานในประเทศจีน หลังจาก
นั้นวันหนึ่ง เขาบอกพวกเราว่าลุงของเขาผู้เป็นเจ้าของ
คัลป์ในประเทศจีนกำลังรับสมัครบริกรหญิง งานนี้มีค่า
จ้างดีมากและงานบริกรหญิงก็เป็นงานได้เงินทิปมากมาย
อีกด้วย

“พวกเธอจะหาได้เงินได้ 10 เท่าของการขายผล
ไม้อย่างง่ายดาย” เจินกล่าว

ในคืนนั้น เตียบและฉันได้พูดคุย
กันถึงเรื่องนี้และตัดสินใจว่าลอง
ทำงานของเงินดู ฉันไม่ได้เล่าให้
แม่ฟังเพราะไม่อยากให้ท่านเป็น
ห่วง วันถัดไป เงินช่วยพาพวก
ข้ามาขายแดนไปประเทศจีนและ
นำเราไปที่คลับ ฉันสงสัยว่า
เจ้าของคลับจะไม่ไ้รู้ของเงิน
เพราะเขากลับออกจากคลับไปใน
วันเดียวกันและหลังจากนั้นพวก
เราก็ไม่ได้เจอเขาอีกเลย

เราเริ่มทำงานในฐานะบริกรหญิงแต่ใน
เวลาไม่นานมันก็เริ่มชัดเจนว่าผู้ชายที่
คลับต้องมากกว่าเพียงสิ่งเครื่องดีมจาก
เรา เมื่อเราตระหนักได้ว่าพวกเราถูก
คาดหวังให้หลับนอนกับผู้ชายเหล่านี้
พวกเราพยายามจะหนีออกไปแต่
เจ้าของคลับทุบตีพวกเราและขังพวก
เราไว้ในห้องแยก

หลังจากนั้นเหล่าผู้ชายในคลับเริ่มเข้า
มาในห้องของพวกเราและชีวิตพวกเรา
ก็เปลี่ยนแปลงเป็นนรกบนดิน พวกเรา
พยายามจะหลบหนีออกไปหลายต่อ
หลายครั้งแต่บทลงโทษที่พวกเราได้รับ
จากมันก็ช่างรุนแรงจนพวกเราอม
พ่ายแพ้ เราต้องอยู่กับชีวิตเช่นนี้เป็น
เวลายาวนาน 2 ปี

วันหนึ่ง มีชายชาวเวียดนามมาที่คลับและชะตากรรมพวกเราก็เริ่มพลิกผัน ชายคนนั้นตกใจเมื่อได้ยินเรื่องราวของพวกเราและสัญญาว่าจะช่วยเหลือให้พวกเราหลบหนีออกไป เราบอกเขาว่ามีประตูข้างของตึกที่ถูกลงกลอนไว้เสมอ หากเขาช่วยเปิดประตูให้พวกเราจากข้างนอก พวกเราก็ยังจะมีโอกาสหลบหนีจากที่นี่

มันเป็นช่วงเวลาที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว สำหรับฉันและเดียปขณะที่เราสองคนคลานลงจากบันไดไปที่ประตูข้างตึก เราภาวนาให้ไม่มีใครเห็นพวกเรา เราภาวนาให้ประตูจะไม่ได้ถูกลงกลอนไว้ และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ! เรารีบพุ่งออกไปและเห็นชายชาวเวียดนามโบกมือให้พวกเราจากแท็กซี่ เรากระโจนเข้าไปในแท็กซี่และรีบหนีออกไป พวกเราไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง – พวกเราเป็นอิสระ!

พวกเรารู้สึกดีใจและโล่งอกที่ได้กลับมาสู่ถิ่นภูมิลำเนาในเวียดนาม
กระนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าช่วงเวลาที่ย่ำแย่ยาก พวกเรารู้ว่าเหยื่อค้า
มนุษย์ถูกผู้คนปฏิบัติอย่างไร ผู้คนทั่วไปเหยียดยามพวกเขาและ
มองว่าพวกเขาไร้ค่าต่อสังคม ดังนั้นพวกเราจึงไม่ได้เล่าเรื่องที่เกิด
ขึ้นให้ใครฟังแม้แต่คนในครอบครัว การที่ต้องเก็บงำความลับอัน
ขมขื่นนี้ไว้ทำให้เป็นเรื่องยากเย็นสำหรับพวกเราที่จะรู้สึกเป็นปกติ
ทั้งหมดที่ฉันต้องการมีเพียงแค่ได้บอกใครสักคนถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ขึ้น แต่ฉันไม่คิดว่าจะมีใครเข้าใจ

หลายเดือนถัดไป เราได้ยื่นว่าองค์กรศุภนิมิตรคอยช่วยเหลือเหยื่อจากการค้ามนุษย์ เราจึงตัดสินใจเดินทางไปที่องค์กร มันต้องใช้ความกล้าอย่างมากที่จะไปและพวกเราก็ดีใจที่สามารถก้าวข้ามไปได้ มันเป็นความรู้สึกที่มหัศจรรย์มากกับการที่เราสามารถเล่าเรื่องราวให้คนอื่นฟังและไม่รู้สึกว่าถูกตัดสินจากเรื่องเล่าเหล่านั้น

ผู้คนที่ศุภนิมิตผลักดันให้พวกเราเข้าร่วมหลักสูตรการเรียนรู้ทักษะการใช้ชีวิตซึ่งมีประโยชน์ต่อฉันและเดียเป็นอย่างมาก พวกเราไม่รู้สึกดัดดันจากความลับอันน่าเลวร้ายนี้อีกต่อไปและความมั่นใจในตัวเองของพวกเราก็เพิ่มขึ้น

305

เมื่อเร็ววันนี้ ศุภนิมิตเชิญชวนพวกเราไปค่ายผู้รอดชีวิต ค่ายที่
เหล่าเหยื่อจากการค้ามนุษย์ซึ่งผ่านประสบการณ์ที่ใกล้เคียงกันเข้า
ร่วม ที่ค่ายนี้พวกเราให้กำลังใจและแบ่งปันเรื่องราว ในช่วงแรก
มันน่ากลัวเล็กน้อย ทั้งฉันและเดียปต่างไม่ปรปักษ์เป็นเวลา
ยาวนาน จนถึงวันที่ 2 พวกเราได้รับฟังเรื่องราวหลายเรื่องที่
คล้ายเรื่องของพวกเราและพวกเราจึงเริ่มค่อยๆเล่าเรื่องของพวก
เราเช่นกัน ฉันไม่สามารถอธิบายได้เลยว่ารู้สึกดีขึ้นแค่ไหนหลังจาก
จากพูดคุยกับผู้คนเข้าใจว่าเราอะไรผ่านมา ทั้งเดียปและฉันเห็น
ร่วมกันว่าการเล่าเรื่องราวของพวกเราช่วยรักษาบาดแผลของพวก
เราได้มากกว่าสิ่งใดๆ

[illegible]

This image shows a full page of white paper with horizontal dashed lines, typical of primary school handwriting practice paper. The lines are evenly spaced and run across the entire width of the page. There are no margins, text, or other markings present.

องค์กรศุภนิมิตสากล
สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย
โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>